

Eno Raud

Tre muntre karer

Møte ved isbua

En gang møttes tre merkverdige, små fyrer — Moseskjegg, Halvsko og Muffe — helt tilfeldig ved ei isbu. De var små av vekst, alle tre, så det var så vidt isdama fikk øye på dem. Og snodig så de ut, alle tre. Moseskjegg hadde skjegg av bløt mose. Der vokste det fine tyttebær fra året før. Halvsko hadde skåret tuppene av skoene sine for å kunne bevege tærne som han ville. Muffe hadde ingen vanlige klær på seg, men en stor muffe. Det var bare hodet og beina hans som stakk fram av den.

De slikket på isen og tittet nysgjerrig på hverandre.

"Unnskyld", sa Muffe til slutt. "Det er mulig jeg tar feil, men jeg synes tydelig at vi tre ser nokså like ut."

"Vi er nisser, alle tre", sa Halvsko og nikket.

Moseskjegg plukket noen tyttebær fra skjegget sitt og rakte dem til sine nye venner.

"De smaker friskt og godt til isen", sa han.

"Jeg vil nødig virke påtrengende, men vi kunne kanskje møtes igjen?" mente Muffe. "Vi kunne jo koke kakao og prate litt sammen."

"Flott", svarte Halvsko. "Jeg kunne godt invitere dere til meg. Det er bare det, at jeg ikke har noe sted å bo, for helt siden jeg var liten, har jeg vandret omkring."

"Akkurat som jeg", sa Moseskjegg.

"For et pussig sammentreff!" ropte Muffe. "Det er akkurat det samme med meg. Vi er altså vandrefugler, alle tre."

Han kastet ispapiret i papirkurven og trakk igjen glidelåset på muffen sin. For muffen kunne nemlig åpnes og lukkes med et glidelås. I mellomtida hadde også de to andre spist isen sin.

"Synes ikke dere også, at vi godt kunne slå oss sammen?" spurte Halvsko. "Da ville det bli mye artigere å vandre omkring."

"Stemmer", istemte Moseskjegg.

"En gøyal tanke!" Muffes ansikt strålte. "Helt supert!"

"Da er det altså vedtatt", sa Halvsko. "Men vi kan vel ta en is til først?"

Alle var enige i det, og så kjøpte de en is til.

Så sa Muffe:

"Forresten har jeg bil. Hvis dere ikke har noe imot det, kan den jo være vårt rullende hjem, så å si."

"Åh", kom det fra Moseskjegg. "Det har vi vel ikke noe imot!"

"Ikke det minste", forsikret Halvsko. "Forresten er det jo veldig lettvin å dra rundt i bil."

"Er det plass for oss alle tre i den?" undret Moseskjegg.

"Bilen er stor, den", svarte Muffe. "Der er plass nok."

Halvsko plystret munstret mellom tennene.

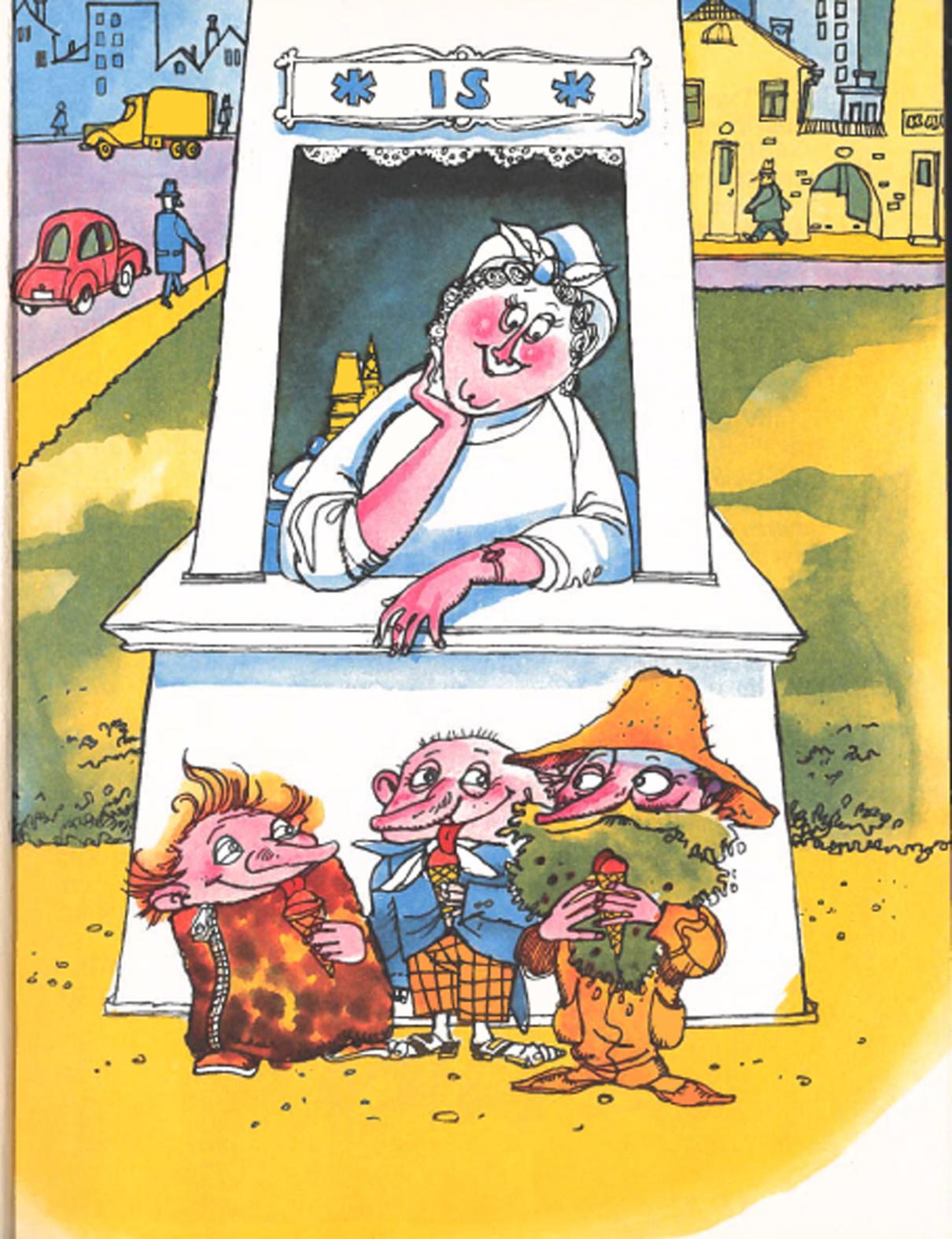
"Det er flott", sa han.

"Akkurat", sukket Moseskjegg lettet. "Et gammelt ordtak sier forresten, at der det er hjerterom, er det husrom."

"Og hvor har du det trillende huset ditt?" ville Halvsko vite.

"Ved postkontoret", svarte Muffe. "Jeg var nettopp der og postet noen dusin brev."

"Noen dusin!" ropte Moseskjegg forbauset. "Du må ha mange venner!"

"Tvert om!" Muffe lo forlegent. "Jeg skriver ikke til venner, men til meg selv."

"Du sender brev til deg selv?" Nå var det Halvsko sin tur til å bli forundret.

"Det er nemlig slik, at jeg er veldig glad i å få brev", sa Muffe. Men jeg har ingen venner, så jeg er veldig ensom, og derfor skriver jeg til meg selv. Forresten er adressen poste restante. Det betyr at jeg leverer brevene på postkontoret i den ene byen, og i den andre byen henter jeg dem på postkontoret."

"Det er ihvertfall en veldig rar måte å brevveksle på", mente Moseskjegg.

"Virkelig et smart påfunn", sa Halvsko. "Skal vi ta en is til?"

"Selvfølgelig". Moseskjegg var enig.

"Jeg har ikke noe imot det, jeg heller", svarte Muffe. "Jeg synes til og med, at vi burde kjøpe sjokoladeis. Den er litt dyrere enn vanlig is, men vi har det jo så hyggelig. Det må vi feire, og da spiller noen øre fra eller til ingen rolle."

Så kjøpte de hver sin sjokoladeis og slikket en stund på den uten å si noe.

"Den er söt", sa Moseskjegg til slutt. "Mye söttere enn vanlig is."

"Mmm", kom det fra Halvsko.

"Deilig dessert", sa Muffe.

"He?" Moseskjegg skottet forbauset på Muffe. "Hva for dessert snakker du om? Vi spiser jo sjokoladeis, hvis jeg ikke tar feil."

"Unnskyld", sa Muffe og skjemte seg. "Selvfølgelig spiser vi sjokoladeis, og det er jo ikke dessert. Men jeg har nå en gang så lett for å blande navnene på sotsaker når jeg er opphisset."

"Hvorfor hisser du deg opp når du spiser is?" Moseskjegg var veldig forbauset. "Her har du jo ingen grunn til å hisse deg opp!"

"Jeg hisser meg slett ikke opp over isen", forklarte Muffe. "Jeg ble bare så opphisset da jeg traff dere. Hele livet har jeg vært veldig ensom, og nå har jeg møtt to greie venner. Da må jeg vel få lov å være litt opphisset."

"Kanskje det", sa Halvsko. "Ihvertfall blir jeg også opphisset når jeg får sjokoladeis. Se her, jeg skjelver jo nesten!"

Han skalv faktisk. Dessuten var han helt blå i ansiktet.

"Du fryser jo!" sa Moseskjegg. "Du har nok spist for mye is."

"Kanskje det", innrømte Halvsko.

"Vi bør nok ikke spise mere is", sa Muffe nesten redd. "Men vi kan vel ta noen ispinner med som niste. Jeg har nemlig kjøleskap i bilen min."

"Er det virkelig sant?" ropte Moseskjegg.

"Flott!" sa Halvsko. "Da tar vi niste med oss for minst to uker."

Den eneste feilen er, at kjøleskapet bare virker når bilen står stille. Når den kjører, blir kjøleskapet varmt."

"Hm", kom det fra Halvsko. "Og isen tiner?"

"Helt sikkert", sa Muffe.

"Da er det vel fornuftigere, at vi ikke tar niste med oss", mente Moseskjegg ettertenksomt.

"Jeg synes også, at det er den beste løsningen", sa Muffe. "Men jeg vil ikke dytte meningen min på dere."

"Tærne mine er snart helt stive av kulde", sa Halvsko. "Jeg får kanskje varme dem litt i Muffes kjøleskap?"

"Så gikk vi", sa Muffe. "For å være ærlig, så har jeg veldig lyst å se Muffes bil."

"Takk", sa Muffe beskjedent.

Og så gav de seg i vei.

